

Byla C-682/23

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą santrauka pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 98 straipsnio 1 dalį

Gavimo data:

2023 m. lapkričio 15 d.

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas:

Curtea de Apel Cluj (Rumunija)

Nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą priėmimo data:

2023 m. spalio 25 d.

Ieškovė:

E. B.SP. Z. O. O.

Atsakovė:

K. P.SP. Z. O. O.

Pagrindinės bylos dalykas

Curtea de Apel Cluj (Klužo apeliacinis teismas, Rumunija), prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, pateiktas apeliacinis skundas dėl sprendimo, kuriuo *Tribunalul Specializat Cluj* (Klužo specializuotas teismas, Rumunija) patenkino Rumunijos teismų tarptautinės jurisdikcijos nebuvimu grindžiamą prieštaravimą, nagrinėdamas ginčą dėl dviejų pagal Lenkijos teisę įsteigtų bendrovių deliktinės ir sutartinės atsakomybės.

Prašymo priimti prejudicinį sprendimą dalykas ir teisinis pagrindas

Remiantis SESV 267 straipsniu prašoma išaiškinti 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (toliau – Reglamentas Nr. 1215/2012) 25 straipsnį.

Prejudiciniai klausimai

1. Ar [2012 m. gruodžio 12 d.] Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 25 straipsnio nuostatos gali būti aiškinamos taip, kad pagal jas reikalavimo, kylančio iš rangos sutarties, perėmėjui suteikiama teisė prieš pradinę sutarties šalį remtis į šią sutartį įtrauktu susitarimu dėl jurisdikcijos, jeigu, pagal ginčo esmę taikomą nacionalinę teisę, perleidimo sutartimi buvo perduota reikalavimo teisė ir su ja susiję reikalavimai, bet ne iš sutarties kylančios pareigos?

2. Ar tokiu atveju, kaip nurodytasis pirmiau, susitarimą dėl jurisdikcijos pasirašiusios šalies, kuriai pareikštas ieškinys, prieštaravimas yra svarbus nustatant jurisdikciją turintį teismą? Ar naujas sutartį pasirašiusios šalies savanoriškas pritarimas, išreikštas (prieš) pareiškiant ieškinį teisme, yra būtinas, kad trečioji šalis, kuri yra teisių perėmėja, galėtų remtis susitarimu dėl jurisdikcijos?

Nurodytos Sąjungos teisės nuostatos

SESV 267 straipsnis;

Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnis ir 7 straipsnio 2 dalis;

2013 m. vasario 7 d. Sprendimas *Refcomp SpA*, C-543/10, EU:C:2013:62;

2015 m. gegužės 21 d. Sprendimas *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335;

2017 m. birželio 28 d. Sprendimas *Leventis eVafias*, C-436/16, EU:C:2017:497;

2020 m. lapkričio 18 d. Sprendimas *DelayFix*, C-519/19, EU:C:2020:933.

Nurodytos nacionalinės teisės nuostatos

Lenkijos civilinio kodekso 361–363, 415, 416, 471, 472, 509 ir 647 straipsniai. Pagal Lenkijos civilinio kodekso 509 straipsnio 2 dalį „kartu su reikalavimu perėmėjui pereina ir su juo susijusios teisės, visų pirma reikalavimas dėl delspinigių“.

Codul român de procedură civilă (Rumunijos civilinio proceso kodeksas) 1068 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad „turtinių bylų srityje šalys gali susitarti dėl teismo, turinčio jurisdikciją nagrinėti esamą ar galimą ginčą, kylantį iš tarpvalstybinio pobūdžio santykių. Sutartis gali būti sudaroma raštu, telegrama, teleksu, faksu ar bet kuria kita ryšio priemone, kuria galima pateikti jos rašytinius įrodymus. Jeigu nėra priešingo susitarimo, pasirinkto teismo jurisdikcija yra išimtinė“.

Codul român de procedură civilă (Rumunijos civilinio proceso kodeksas) 1071 straipsnis, pagal kurį: „(1) Teismas, į kurį kreiptasi, *ex officio* patikrina savo tarptautinę jurisdikciją, vadovaudamasis nacionalinėmis jurisdikcijos taisyklėmis. Nustatęs, kad nei jis, nei joks kitas Rumunijos teismas neturi jurisdikcijos, jis atmeta ieškinį, kaip nepriklausantį Rumunijos teismų jurisdikcijai; tai nedaro poveikio 1.070 straipsnio taikymui. Teismo sprendimas gali būti skundžiamas aukštesnės instancijos teismui. (2) Rumunijos teismo tarptautinės jurisdikcijos nebuvimu galima remtis bet kurioje proceso stadijoje, taip pat tiesiogiai apeliaciniame procese. Toliau taikomos 1.067 straipsnio nuostatos“.

Glaustas faktinių aplinkybių ir pagrindinio proceso aprašymas

- 1 2021 m. gruodžio 21 d. E. B.SP. Z. O. O. (pagal Lenkijos teisę įsteigtas juridinis asmuo; toliau – E. B.SP. arba ieškovė) *Tribunalul Specializat Cluj* pareiškė ieškinį prieš K. P.SP. Z. O. O. (pagal Lenkijos teisę įsteigtas juridinis asmuo; toliau – K. P.SP. arba atsakovė), prašydama priteisti iš K. P. SP. 14 092 308 Lenkijos zlotų (PLN) nuostolių atlyginimo, taip pat delspinigius ir kitas išlaidas, patirtas išieškant šią sumą, remdamasi K. P. SP. deliktine ir sutartine atsakomybe.
- 2 Iš tikrųjų 2017 m. kovo 24 d. E. B.SP. sudarė su E. PL. (pagal Lenkijos teisę įsteigtas juridinis asmuo) sutartį dėl Lenkijoje esančio žemės sklypo paruošimo medienos gaminių gamyklos statybai. 2017 m. liepos 24 d. E. B.SP. sudarė sutartį su E. PL. dėl pagrindinių šios gamyklos statybos Lenkijoje darbų. 2017 m. kovo 4 d. E.PL sudarė sutartį su E. S. A. (pagal Rumunijos teisę įsteigtas juridinis asmuo) dėl darbų subrangos. 2017 m. liepos 10 d. E. S. A. sudarė su K. P.SP (pagal Lenkijos teisę įsteigtas juridinis asmuo) dar vieną darbų subrangos sutartį. Visoms pirmiau nurodytoms sutartims pagal jų sąlygas taikyta Lenkijos teisė.
- 3 2021 m. gruodžio 16 d. E. S. A. sutartimi perleido E. B. SP. 14 050 878,35 PLN dydžio reikalavimą K. P. SP atžvilgiu, kurį E. S. A. teigė turinti dėl nuostolių, tariamai patirtų K. P. SP. neįvykdžius įsipareigojimų pagal 2017 m. liepos 10 d. sudarytą subrangos sutartį.
- 4 Grįsdama savo reikalavimus, E. B.SP. rėmėsi tiek K. P.SP deliktine atsakomybe (Lenkijos civilinio kodekso 415 ir 416 straipsniai, siejami su 361–363 straipsniais), tiek jos sutartine atsakomybe (Lenkijos civilinio kodekso 471 ir 472 straipsniai, siejami su 647 ir 361–363 straipsniais), o siekdama pagrįsti jurisdikcijos suteikimą *Tribunalul Specializat Cluj*, E. B.SP. rėmėsi susitarimu dėl jurisdikcijos, išdėstytu subrangos sutartyje, 2017 m. liepos 10 d. sudarytoje tarp E. S. A. ir K. P.SP, pagal kurią „galimi ginčai būtų sprendžiami teisme, turinčiame jurisdikciją pagal rangovo registruotosios buveinės vietą“. E. B.SP. teigė, kad pagal bylos esmei taikytiną nacionalinės teisės aktą, t. y. Lenkijos civilinio kodekso 509 straipsnio 2 dalį, ji perėmė ne tik reikalavimą, bet ir su juo susijusias papildomas teises. Taip pat ji rėmėsi Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsniu.

- 5 Atsiliepime į ieškinį K. P.SP. pateikė Rumunijos teismų tarptautinės jurisdikcijos nebuvimu grindžiamą prieštaravimą ir rėmėsi: a) dėl reikalavimų, grindžiamų deliktine atsakomybe, – Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 2 punktu (K. P.SP. teigia, kad žalą sukėlęs įvykis, dėl kurio jis kaltinamas, įvyko Lenkijoje, todėl jurisdikciją nagrinėti ginčą turi Lenkijos teismai), o b) dėl reikalavimų, grindžiamų sutartine atsakomybe, – tuo, kad E. B.SP. yra trečioji šalis sutarties, į kurią buvo įtrauktas susitarimas dėl jurisdikcijos, atžvilgiu ir kad jos, kaip teisių perėmėjos, statusas nesuteikia jai teisės remtis šio susitarimo nuostatomis.
- 6 2022 m. gruodžio 19 d. sprendimu *Tribunalul Specializat Cluj* patenkino K. P.SP. pareikštą prieštaravimą dėl tarptautinės jurisdikcijos nebuvimo, todėl atmetė ieškinį, kaip nepriskirtą Rumunijos teismų jurisdikcijai.
- 7 2023 m. balandžio 11 d. E. B.SP. pateikė apeliacinį skundą dėl šio sprendimo *Curtea de Apel Cluj* (Klužo apeliacinis teismas).

Svarbiausi pagrindinės bylos šalių argumentai

- 8 Ieškovė teigia, kad pagal Lenkijos civilinio kodekso 509 straipsnio 2 dalį reikalavimo perleidimo sutarties atveju kartu su reikalavimu perėmėjui perduodamos ir su juo susijusios teisės, visų pirma reikalavimas dėl delspinigių, pabrėždama, kad reikalavimo perleidimas reiškia reikalavimo teisės į reikalavimo perėmėjo turtą perleidimą, bet ne perleidėjo pareigų perleidžiamam skolininkui perkėlimą. Ji taip pat pažymi, kad pagal Lenkijos Aukščiausiojo Teismo praktiką kartu su perleidžiamu reikalavimu perleidžiamos ir su šiuo reikalavimu susijusios teisės, įskaitant galimybę kreiptis į teismą, nurodytą susitarime dėl jurisdikcijos prorogacijos.
- 9 E. B.SP. remiasi Teisingumo Teismo jurisprudencijoje dėl Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio aiškinimo, būtent sprendimuose bylose C-543/10, C-352/13, C-519/19 ir C-436/16, suformuotais principais. Toliau ji nurodo, kad susitarimo dėl jurisdikcijos tikslas – nustatyti teismo, į kurį kreipiamasi, jurisdikciją esamo ar galimo konflikto atveju, pagal šalių savanorišką susitarimą, ir kad kriterijai, kuriuos Teisingumo Teismas nustatė savo jurisprudencijoje, taikytini patikrinimams, kuriuos nacionalinis teismas turi atlikti, kad nustatytų susitarimo dėl jurisdikcijos veiksmingumą, yra alternatyvūs, nes pagal juos turi būti gautas trečiojo asmens sutikimas arba pastarasis turi perimti pradinės sutarties šalies teises ir pareigas.
- 10 Ieškovė mano, kad trečiosios šalies prisijungimo prie susitarimo dėl jurisdikcijos, nepriklausomai nuo to, kada jis išreiškia pritarimą jam, pakanka, kad šis susitarimas taptų veiksmingas ir kad susitariančiajai šaliai nebereikėtų išreikšti naujo savanoriško sutikimo, nes ji būtų minėto susitarimo saistoma jau nuo pritarimo jam momento. Taigi nacionalinis teismas nebeprivalo nagrinėti, ar trečioji šalis turi perimti pradinės susitariančiosios šalies teises ir pareigas, nes toks nagrinėjimas reikalingas kaip papildomas ir alternatyvus kriterijus, kuriuo remiantis tikrinamas susitarimo dėl jurisdikcijos veiksmingumas.

- 11 Ieškovė taip pat teigia, kad sprendimų bylose C-543/10, C-352/13 ir C-519/19 faktinės prielaidos skyrėsi nuo pagrindinės bylos faktinių prielaidų, nes tose bylose trečioji šalis veikė prieš sutartį pasirašiusią šalį pagal bendrojoje teisėje nustatytas jurisdikcijos taisykles, o sutartį, į kurią buvo įtrauktas susitarimas dėl jurisdikcijos, pasirašiusi šalis šiuo susitarimu pasinaudojo trečiosios šalies nenaudai. Tuo pat metu byloje C-436/16 šalis, kuri buvo pasirašiusi susitarimą dėl jurisdikcijos, bylą trečiajai šaliai iškėlė teisme, kuris buvo nustatytas remiantis kitomis taisyklėmis nei Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnis, o trečioji šalis, kuri nebuvo niekaip susijusi su šiuo susitarimu, ją rėmėsi tam, kad užginčytų teismo, į kurį kreiptasi, jurisdikciją. Priešingai nei tose bylose, pagrindinėje byloje ieškovė turi reikalavimo, kylančio iš subrangos sutarties, į kurią buvo įtrauktas susitarimas dėl jurisdikcijos, perėmėjos statusą, taigi ji turi teisę remtis šia sąlyga ir kreiptis į tą teismą, kurį šalys pasirinko pradinėje sutartyje.
- 12 E. B.SP. nurodo, kad trečiosios šalies įvykdytas teisių ir pareigų perėmimas iš pradinės sutarties šalies tampa aktualus kaip sąlyga, lemianti susitarimo dėl jurisdikcijos sąlygos taikytinumą tuo atveju, jei sąlygą pasirašiusi priešinga šalis ją remtųsi prieš trečiąją šalį, todėl būtina išsiaiškinti, ar trečioji šalis privalo laikytis susitarimo dėl jurisdikcijos. Vis dėlto pagrindinėje byloje prieš trečiąją šalį nesiremiamą pareiga paisyti susitarimo dėl jurisdikcijos, o atvirkščiai, trečioji šalis nurodo teisę remtis tokia sąlyga – teise, kurią ji turi dėl pasekmių, kurias sukelia reikalavimo perleidimas pagal bylos esmei taikytiną nacionalinę teisę.
- 13 Galiausiai ieškovė teigia, kad visa Teisingumo Teismo jurisprudencija, susijusi su Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio aiškinimu dėl konosamento (C-71/83, C-159/97 ir C-387/98), draudimo sutarties (C-201/82) ir bendrovės steigimo sutarties (C-214/89), patvirtinamas požiūris, jog susitarimu dėl jurisdikcijos galima remtis ir prieš trečiąjį asmenį, kuris perima šį susitarimą pasirašiusios šalies teises ir pareigas, kaip ir asmuo, kuris nėra sutarties šalis ir įgyja iš to kylančias teises, ir kad kitos sutarties šalies sutikimas sutarties sudarymo momentu yra pakankamas, jei buvo aiškiai išreikštas sutarties sąlygose.
- 14 Ieškovė paliko prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui diskreciją nuspręsti, ar pasinaudoti SESV 267 straipsniu reglamentuojamu prejudicinio sprendimo priėmimo mechanizmu, bet laikėsi nuomonės, kad būtų naudinga juo pasinaudoti.
- 15 Atsakovė išreiškė procesinę poziciją, visiškai priešingą ieškovės pozicijai, kurios esmė – principas, kad Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio nuostatos turi būti aiškinamos atsižvelgiant į valios autonomijos principą ir susitarimo dėl jurisdikcijos *intuitu personae* pobūdį.
- 16 Atsakovės teigimu, susitarimas dėl jurisdikcijos gali sukelti pasekmes tik tarp sutarties šalių, o ne trečiosios šalies atžvilgiu, ir tokia išvada grindžiama nagrinėjamo susitarimo *intuitu personae* pobūdžiu, kylančiu iš šalių derybų ir glaudžiai susijusiu su kitos sutarties šalies, su kuria jis buvo sudarytas, asmeniu. Kadangi pagal Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnį susitarimo dėl jurisdikcijos

galiojimo esminė sąlyga yra aiškus teisinio santykio, iš kurio gali kilti ginčas, kurį turės spręsti atitinkamas teismas, nurodymas, būtina, kad visada egzistuočių ginčo šalių susitarimas dėl jurisdikcijos, kuris yra savarankiškas ir turi būti vertinamas atskirai nuo pagrindinės sutarties. Vienas iš argumentų šiuo klausimu yra tai, kad pagal Reglamentą Nr. 1215/2012 jo 25 straipsnyje minimame susitarime dėl jurisdikcijos nustatyta tvarka yra autonomiška nacionaliniuose įstatymuose dėl šalių įsipareigojimų nagrinėjamų klausimų atžvilgiu.

- 17 K. P.SP. taip pat nurodė, kad 25 straipsnio taisyklės grindžiamos šalių autonomijos principu, įtvirtintu Reglamento Nr. 1215/2012 preambulės 19 konstatuojamojoje dalyje, ir pažymėjo, kad pagal šį principą trečioji šalis negali remtis susitarimu dėl jurisdikcijos prieš šį susitarimą pasirašiusį asmenį, nes pastarojo pritarimas šiam susitarimui buvo išreikštas dėl teisinių santykių, susiklosčiusių su kita jo sudarytos sutarties šalimi, ir galioja tik jo santykiams su pastarąja, o ne su trečiosiomis šalimis, kurios įgijo teises, kylančias iš pradinės sutarties.
- 18 Galiausiai atsakovė nurodė argumentą, kad Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio nuostata yra išimtinio pobūdžio, todėl turi būti aiškinama ir taikoma siaurai, nes šioje nuostatoje daroma prielaida, kad šalys yra sudariusios susitarimą, pagal kurį jurisdikcija nagrinėti ginčą dėl konkretaus teisinio santykio suteikiama tam tikram valstybės narės teismui, todėl reikia, kad susitarimą dėl jurisdikcijos sudarytų pačios ginčo šalys.
- 19 Atsakovė iš esmės prieštaravo dėl prašymo, kad Teisingumo Teismas priimtų prejudicinį sprendimą, pateikimo, bet, jei jis vis dėlto būtų pateiktas, jį išdėstė keturis klausimus, kuriuose iš esmės pabrėžiama būtinybė išaiškinti Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnį.

Glaustas prašymo priimti prejudicinį sprendimą pagrindimas

- 20 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatuoja, kad abu bylos šalių pateikti Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio aiškinimo variantai yra tikėtini konkrečiu atveju, kai trečioji šalis, kuri remiasi susitarimu dėl jurisdikcijos, turi iš sutarties, į kurią buvo įtrauktas šis susitarimas, kilusių reikalavimo teisių perėmėjo statusą, o pagal nacionalinę teisę, pasirinktą *lex causae* (nagrinėjamu atveju – Lenkijos teisę), perėmėjas perima tik reikalavimo teisę ir su ja susijusias papildomas teises, bet ne pareigas, kurias privalėjo vykdyti pradinė sutarties šalis.
- 21 Visų pirma apeliacinės instancijos teismui kyla sunkumų aiškinant Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnį, nes, nors trečioji šalis, kuri yra teisių perėmėja, neperėmė visų jas perleidusios sutarties šalies teisių ir pareigų, ji remiasi susitarimu dėl jurisdikcijos, taip pasinaudodama teise veikti prieš perleistą skolininką, kuris pasirašydamas sutartį sutiko su šiuo susitarimu.

- 22 Dėl pagrindo, kurį ieškovė nurodo remdamasi susitarimu dėl jurisdikcijos, t. y. dėl to, kad, pagal bylos esmę taikytiną nacionalinę teisę, kartu su reikalavimu ji perėmė papildomas teises, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad nors iš esmės klausimas, ar teisė pareikšti ieškinį konkrečiame teisme kvalifikuotina, pagal susitarimą dėl jurisdikcijos, kaip perleisto reikalavimo atžvilgiu papildoma teisė, ar ne, taip pat gali būti priskirtas prie nacionalinės teisės normų taikymo srities, negalima neatsižvelgti į tai, kad, atrodo, į sutartį įtrauktu susitarimu dėl jurisdikcijos remiasi būtent perėmėjas, įgyvendindamas pagal sutartį perleidėjui priskirtą teisę, o ne vykdydamas teisių perėmėjui privalomą pareigą.
- 23 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pripažįsta, kad negalima paneigti, jog Reglamente Nr. 1215/2012 įtvirtintą susitarimo dėl jurisdikcijos taikymo tvarkos pagrindas yra sutarties šalių autonomijos principas, pagal kurį pirmenybė turi būti teikiama šalių susitarimui dėl konkretaus teismo, kuris spręstų esamus ar būsimus ginčus, kylančius iš konkrečių teisinių santykių. Pagal šį principą susitarimas dėl jurisdikcijos gali tapti veiksmingas tik jį sudariusių šalių atžvilgiu ir neatrodo, kad trečioji šalis, net jei ji įgytų tam tikras reikalavimo teises, kylančias iš pagrindinės sutarties, galėtų remtis susitarimu dėl jurisdikcijos – susitarimu, kuris saisto tik pradines sutarties šalis. Minėtas teismas šiuo klausimu rėmėsi Teisingumo Teismo sprendimais C-436/16 (35–37 punktai) ir C-519/19 (42–44 punktai), kuriuose nurodyta, jog tikrinant šalių pritarimą susitarimui dėl jurisdikcijos turi būti atsižvelgiama į abi ginčo šalis – tiek į tą, kuri remiasi šiuo susitarimu, tiek į tą, prieš kurią šiuo susitarimu remiamasi, o susitarimą pasirašiusios šalies pritarimas turi būti vertinamas atsižvelgiant į priešingą ginčo šalį.
- 24 Kalbant apie gausią Teisingumo Teismo jurisprudenciją dėl Reglamento Nr. 1215/2012 25 straipsnio aiškinimo tam tikrose siauros specializacijos, kaip antai konosamentų (C-71/83, C-159/97, C-387/98), draudimo (C-201/82) ir bendrovių (C-214/89) srityse, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad minėtas išaiškinimas galioja tik tose nurodytose srityse.
- 25 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pažymi, kad Teisingumo Teismo jurisprudencijoje suformuluoti kriterijai, pagal kuriuos susitarimas dėl jurisdikcijos tampa veiksmingas, buvo nustatyti bylose, kuriose dėl šio susitarimo prieštaravo trečioji šalis, kuri nebuvo jo pasirašiusi, ir buvo nuspręsta, kad reikia patikrinti, ar ši trečioji šalis išreiškė pritarimą šiuo klausimu, o jei ne, ar ji perėmė visas sutarties šalių teises ir pareigas, taip prisiimdama ir pareigą laikytis šio susitarimo (bylos C-543/10, C-352/13, C-519/19). Jis pažymi, kad tik byloje C-436/16 susitarimu dėl jurisdikcijos rėmėsi trečioji šalis. Vis dėlto pagrindinėje byloje susitarimu dėl jurisdikcijos nesiremiama prieš trečiąją šalį tam, kad, remiantis Teisingumo Teismo jurisprudencijoje suformuotais kriterijais, būtų patikrinta, ar šis susitarimas dėl jurisdikcijos turi poveikį.
- 26 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad naudinga pateikti tam tikrus klausimus siekiant išsiaiškinti, 1) kaip Reglamento

Nr. 1215/2012 25 straipsnį aiškinti konkrečiu atveju, kai susitarimu dėl jurisdikcijos remiasi teisių perėmėjas, kuris pagal reikalavimo perleidimo sutartį įgijo teises, kylančias iš pagrindinės sutarties, į kurią buvo įtrauktas susitarimas dėl jurisdikcijos, ii) taip pat a) ar susitarimą dėl jurisdikcijos pasirašiusios šalies procesinė padėtis yra svarbi tam, kad šis susitarimas taptų veiksmingas, ir b) ar tam, kad šis susitarimas, kuriuo remiasi trečioji šalis, būtų veiksmingas, būtina, kad susitarimą pasirašęs asmuo iš naujo savanoriškai jam pritartų?

- 27 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pagrindinį ginčą nagrinėja kaip apeliacinis teismas ir jo priimtas sprendimas bus galutinis.

DARBINIS VERTINIMAS